

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové ve věci **žalobců a) P. S., b) A. S., zastoupených Jiřím Kudřouskem, advokátem**, se sídlem Osvoboditelů 2649, 440 01 Louny, proti **žalovanému Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2017, č. j. 7667/17/5100-41458-711994,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 2. 2017, č. j. 7667/17/5100-41458-711994, bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 26. 5. 2016, č. j. 976724/16/2801-80542-609080, jímž byl zamítnut návrh žalobce b) na vyloučení osobního automobilu BMW X6, VIN: X, z daňové exekuce (§ 179 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, dále též „daňový řád“) vedené proti žalobci a).

Proti rozhodnutí žalovaného, které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně materiálně jeden celek, podali žalobci žalobu, v níž namítli, že je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné, neboť žalobci v řízení před správními orgány prokázali, že vlastníkem předmětného motorového vozidla je žalobce b), přičemž jeho vlastnické právo k osobnímu automobilu BMW X6 je právem k majetku nepřipouštějícím provedení exekuce. Podle žalobců je nesprávný a nepodložený závěr žalovaného, že žalobce a) nemohl kupní smlouvou ze dne 24. 4. 2015 převést vlastnické právo k předmětnému motorovému vozidlu na žalobce b) proto, že již dne 22. 3. 2013 byla mezi žalobcem a) MONETA Auto, s.r.o., uzavřena smlouva o úvěru obsahující ujednání o zajišťovacím převodu vlastnického práva k osobnímu automobilu BMW X6 na MONETA Auto, s.r.o. Dle žalobců totiž *„k platnému vzniku zajišťovacího převodu vlastnického práva nedošlo“*, jelikož *„společnost MONETA Auto, s.r.o., nikdy nebyla zapsána jako vlastník předmětného vozidla v registru silničních vozidel“*. I kdyby však došlo k *„platnému vzniku zajišťovacího převodu vlastnického práva“*, nebyl by případný *„převod vlastnického práva automaticky neplatný“*. Pokud by automobil nebyl správcem daně sepsán a žalobce a) by úvěr doplatil, MONETA Auto, s.r.o., *„by přestala být vlastníkem předmětného vozidla“* a *„převod vlastnického práva na základě kupní smlouvy by byl bezvadný“*. V této souvislosti též žalobci vyslovili názor, že žalovaný není oprávněn posuzovat *„platnost a důsledky případného zajišťovacího převodu vlastnického práva“*. Žalobci dále v žalobě uvedli, že i kdyby žalobce a) vlastníkem předmětného automobilu v rozhodné době skutečně nebyl, nabyl by žalobce b) vlastnické právo podle § 1109 písm. c) zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též „NOZ“). Závěr žalovaného o absenci dobré víry na straně nabyvatele (žalobce b/) není dle žalobců řádně odůvodněn. Žalobce b) *„svoji dobrou víru jasně prokázal kupní smlouvou, doklady o zaplacení kupní ceny, odkazem na zápis v evidenci vozidel i shodným tvrzením obou žalobců“*. I kdyby však žalobce b) vlastnické právo k předmětnému vozidlu nenabyl ani podle § 1109 písm. c) NOZ, byla by dle žalobců jeho vlastníkem MONETA Auto, s.r.o., a předmětné vozidlo by opět nebylo možno sepsat. Ustanovení § 326 odst. 3 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o. s. ř.“) nelze dle žalobců *„v tomto případě aplikovat“*, navíc v dané věci nebyla vydána výzva k vydání věci za účelem jejího sepsání ve smyslu § 326 odst. 3 o. s. ř.. Žalobci závěrem rovněž vyjádřili přesvědčení, že *„soupis předmětného vozidla“* postrádá smysl v situaci, kdy předpokládaný výtěžek prodeje činí 400.000 Kč a nesplacená část úvěru cca 674.000 Kč. Z této skutečnosti žalobci dovozují, že *„jediným důsledkem provedení soupisu předmětného vozidla se tak od počátku jeví způsobení škody, aniž by došlo k reálnému uspokojení daňové exekuce“*. Ze všech výše uvedených důvodů žalobci navrhli, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že se žalobní body shodují s námitkami uplatněnými žalobci v průběhu řízení před správními orgány. Jelikož tyto námitky byly řádně vypořádány, zopakoval žalovaný argumentaci obsaženou v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené

rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předně je třeba uvést, že mezi účastníky nebylo sporné, že MONETA Auto, s. r. o., poskytla žalobci a) úvěr na nákup motorového vozidla BMW X6 od prodejce L. C., s. r. o., IČ: X (dále též „prodejce“), a to formou doplacení části kupní ceny ze strany MONETA AUTO, s. r. o. na účet prodejce. Úvěr byl žalobci a) poskytnut na dobu 60 měsíců s tím, že bude žalobcem a) splácen v pravidelných měsíčních splátkách. Podle článku 3 úvěrové smlouvy ze dne 22. 3. 2013 uzavřeli MONETA AUTO, s.r.o., jako věřitel, a žalobce a) za účelem zajištění peněžitých závazků žalobce a) z úvěrové smlouvy, včetně jakýchkoli úroků, smluvních pokut či jiných sankčních částek (dále též „zajištěné závazky“), které vzniknou vůči MONETA AUTO, s.r.o., smlouvu o zajišťovacím převodu práva a smlouvu o výpůjčce. Smlouvou o zajišťovacím převodu práva převedl žalobce na MONETA AUTO, s.r.o., vlastnické právo k výše uvedenému motorovému vozidlu s tím, že se MONETA AUTO, s.r.o., zavázala bez zbytečného odkladu po neodvolatelném a úplném zániku veškerých zajištěných závazků jejich splacením žalobcem a) převést na žalobce a) vlastnické právo k předmětnému motorovému vozidlu. Vlastnické právo k vozidlu BMW X6 přešlo na MONETA AUTO, s.r.o., okamžikem účinnosti smlouvy, tj. podpisem smlouvy dne 22. 3. 2013. MONETA AUTO, s.r.o., současně smlouvou o výpůjčce podle § 659 a násl. zák. č. 40/1964 Sb. zapůjčila žalobci a) předmětné vozidlo k dočasnému užívání. Dle článku 3.3.5. všeobecných obchodních podmínek byla dále v případě prodlení žalobce a) se splacením zajištěných závazků MONETA AUTO, s.r.o., oprávněna z výtěžku prodeje vozidla uspokojit své zajištěné závazky (resp. pohledávky vůči žalobci a/), včetně nákladů s tímto prodejem spojených. Případný přebytek byla MONETA AUTO, s.r.o., povinna neprodleně převést žalobci a) na účet uvedený v úvěrové smlouvě nebo na jiný účet, který jí žalobce a) oznámil. Dle článku 3.3.4. všeobecných obchodních podmínek se obě strany též dohodly, že MONETA AUTO, s.r.o., je oprávněna provést zpeněžení motorového vozidla podle své výhradní volby přímým prodejem, prodejem v obchodní veřejné soutěži nebo veřejnou dražbou podle zvláštního zákona. Před prodejem motorového vozidla musí být provedeno jeho ocenění nezávislým znalcem, který je úředně oprávněn k oceňování silničních vozidel. Náklady na pořízení odhadu ceny motorového vozidla jsou součástí celkových nákladů na prodej motorového vozidla a nese je výlučně žalobce a). Podle článku 3.3.3. všeobecných obchodních podmínek se obě strany dohodly, že vlastnické právo přejde zpět na žalobce a) také v případě, že MONETA AUTO, s.r.o., oznámí žalobci a), že nepožaduje zajištění částečně splaceného úvěru nebo že významně klesla tržní cena motorového vozidla. Smlouva o zajišťovacím převodu vlastnického práva skončí v tomto případě doručením takového oznámení nebo dnem v oznámení uvedeném. V souladu s článkem 3.1. všeobecných obchodních podmínek byl technický průkaz motorového vozidla uložen u MONETA AUTO, s. r. o. Podle sdělení MONETA AUTO, s.r.o., ze dne 10. 8. 2016 žalobce a) k uvedenému dni neuhradil splatné splátky úvěru v celkové výši 72 026 Kč, k úhradě dále zbývalo 20 měsíčních splátek v jednotlivé výši 29 318 Kč a k předpokládanému řádnému ukončení úvěrové smlouvy a převedení vlastnického práva k motorovému vozidlu na žalobce a) mělo dojít 22. 3. 2018, a to úplným splacením úvěru, resp. zajištěných závazků. Z uvedeného tedy vyplývá, že ke dni

vydání žalobou napadeného rozhodnutí nedošlo k uhrazení dluhu, k jehož zajištění byl shora uvedený zajišťovací převod vlastnického práva sjednán, a nebyla tak splněna rozvazovací podmínka. Žalobce a) rovněž nedisponoval předchozím písemným souhlasem MONETA AUTO, s.r.o., s převodem vlastnického práva k předmětnému motorovému vozidlu na žalobce b) ve smyslu článku 4. všeobecných obchodních podmínek.

Podle § 3073 NOZ se práva ze zajištění závazku vzniklá přede dnem účinnosti tohoto zákona, byť byla zřízena i jako práva věcná, posuzují až do svého zániku podle dosavadních právních předpisů. Podle § 553 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále též „občanský zákoník“), může být splnění závazku zajištěno převodem práva dlužníka ve prospěch věřitele (zajišťovací převod práva), přičemž smlouva o zajišťovacím převodu práva musí být uzavřena písemně. Smlouvou o zajišťovacím převodu práva postupuje dlužník věřiteli podmíněně své právo, které má proti jinému. Strany uzavírají smlouvu s úmyslem, aby nešlo o převod trvalý, nýbrž jen o převod za účelem zajištění pohledávky věřitele. Smyslem tohoto převodu je především motivovat dlužníka k řádnému a včasnému splnění jeho závazku. Současně je dlužníkovi zabráněno, aby před splněním závazku disponoval s převedeným právem, resp. jeho předmětem. Zajišťovacím převodem pak věřitel sleduje též možnost dosáhnout v případě prodlení dlužníka s plněním závazku uspokojení svého práva z předmětu převedeného práva. I když předmětem zajišťovacího převodu zpravidla bývá pohledávka, kterou má dlužník vůči třetí osobě, lze takto převést i právo věcné včetně práva vlastnického. Jelikož se jedná o zajišťovací institut, musí zde existovat jako předmět zajištění platný závazek hlavní, ze kterého je dlužník povinen věřiteli plnit a ze kterého má věřitel právo na plnění; vedle tohoto hlavního závazkového vztahu vzniká mezi věřitelem a dlužníkem akcesorický závazkový vztah vyplývající ze smlouvy o zajišťovacím převodu práva. Dlužník postupuje věřiteli své právo s rozvazovací podmínkou, že zajištěný závazek bude splněn. Tato rozvazovací podmínka se uplatní při uspokojení zajištěné pohledávky splněním tak, že právní úkony, jimiž bylo právo převedeno, pozbývají účinnosti a právo v rozsahu, v jakém bylo převedeno, přechází zpět na dlužníka. Převod práva na věřitele tedy ze zákona zaniká. Místo rozvazovací podmínky lze ve smlouvě sjednat zpětný převod práva po splnění závazku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 12. 2006, sp. zn. 33 Odo 188/2005).

Podle ustálené judikatury vztahující se k tomuto zajišťovacímu institutu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 10. 2008, sp. zn. 31 Odo 495/2006) by měla smlouva o zajišťovacím převodu práva obsahovat mj. ujednání o tom, jak se smluvní strany vypořádají v případě, že dlužník zajištěnou pohledávku věřiteli řádně a včas neuhradí, jinak je absolutně neplatná. Totéž platí, obsahuje-li uvedená smlouva v dotčeném směru pouze ujednání, podle kterého se věřitel při prodlení dlužníka s úhradou zajištěné pohledávky bez dalšího (nebo na základě jednostranného úkonu věřitele) stane trvalým vlastníkem převedeného majetku při současném zániku zajištěné pohledávky. Zajišťovací převod vlastnického práva lze sjednat rovněž formou ujednání, podle kterého bude věřitel oprávněn majetek zpeněžit dohodnutým způsobem a vrátit dlužníku případný přebytek zpeněžení (tzv. hyperochu).

Výše popsané náležitosti smlouva o zajišťovacím převodu vlastnického práva uzavřená mezi žalobcem a) a MONETA AUTO, s.r.o., měla a byla tedy platná. Žalobce a) tak nebyl dne 24. 4. 2015, kdy s žalobcem b) uzavřel kupní smlouvu, vlastníkem předmětného automobilu, a proto na žalobce b) nemohl převést vlastnické právo k němu. Setrvání vozidla (do splacení dluhu) ve vlastnictví MONETA AUTO, s.r.o., vyplývá ze zásady *nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet* (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2005, sp. zn. 33 Odo 713/2004, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2017, sp. zn. 7 Tdo 214/2017). Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit ani § 1760 NOZ, neboť ten zjevně nepředstavuje (a ani nemůže) odchylku od prastaré zásady *nemo plus iuris* (jinak by nebylo třeba právní úpravy obsažené v § 1109 až 1111 NOZ), pouze řeší otázku platnosti smlouvy jako právního jednání. Nelze přitom přisvědčit námitce žalobců, že žalovaný nebyl oprávněn posuzovat „*platnost a důsledky případného zajišťovacího převodu vlastnického práva*“. Správce daně je oprávněn posoudit, zda je určité právní jednání platné či nikoliv, pokud je tato otázka rozhodující pro výsledek řízení a nebyla dosud pravomocně rozhodnuta jiným orgánem, jehož rozhodnutím by byl správce daně vázán (což nebyla). Toto právo vyplývá jednoznačně z § 99 odst. 1 daňového řádu (k tomu srov. – *mutatis mutandis* - rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2008, č. j. 9 Afs 142/2007-72).

Lichá je i námitka žalobců, že „*k platnému vzniku zajišťovacího převodu vlastnického práva nedošlo*“, jelikož „*společnost MONETA Auto, s.r.o., nikdy nebyla zapsána jako vlastník předmětného vozidla v registru silničních vozidel*“. Registr silničních vozidel má pouze evidenční funkci a registrace vozidla, resp. změna údaje o vlastníku vozidla, nemá žádné právní následky v oblasti soukromého práva, především práva vlastnického (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2005, č. j. 4 As 26/2003 – 59, publ. pod č. 543/2005 Sb. NSS). Je tudíž možné, že vlastníkem silničního vozidla podle předpisů soukromého práva bude osoba odlišná od osoby, která je jako vlastník evidována v registru. To však není z hlediska možnosti podat žádost o zápis změny údajů v registru podstatné, neboť „*k zápisu změn, resp. vyřazení vozidla z registru, [...] může dojít také na žádost osoby odlišné od osoby, která je jako vlastník evidována v registru, pokud doloží, že se stala vlastníkem vozidla*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 As 114/2015 - 39, či rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 06. 2012, č. j. 22 A 208/2010 - 27, publ. pod č. 2864/2013 Sb. NSS). Skutečnost, že registr silničních vozidel není a nebyl ovládán principem materiální publicity, akcentuje i Ústavní soud (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2015, sp. zn. II.ÚS 1322/15, bod 12).

Zcela irrelevantní jsou pak úvahy žalobců o tom, co by se stalo, pokud by předmětný automobil nebyl správcem daně sepsán a žalobce a) by v roce 2018 doplatil úvěr (k tomu mělo dle smlouvy dojít 22. 3. 2018), neboť pro věc je rozhodný skutkový a právní stav v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobci dále v žalobě uvedli, že i kdyby žalobce a) vlastníkem předmětného automobilu v rozhodné době skutečně nebyl, nabyl by žalobce b) vlastnické právo k výše uvedenému osobnímu automobilu v souladu s § 1109 NOZ (v daném případě by přicházelo v úvahu jediné písm. c/ cit. ustanovení), neboť byl vzhledem ke všem

okolnostem v dobré víře v oprávnění žalobce a) vlastnické právo převést na základě řádného titulu. S tím však soud nesouhlasí a zcela se ztotožňuje se závěry žalovaného (viz body 25 až 37 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí), na které tímto odkazuje, neboť postrádá smysl stále dokola opakovat již jednou správně řečené. Pouze pro úplnost a nad rámec nutného odůvodnění soud uvádí, že v soudní praxi se již ustálil názor (který je platný i po 1. 1. 2014), že je „obzvláště nutné velmi přísně posuzovat otázku dobré víry nabyvatele“ a že „v situacích, kdy existují o dobré víře kupujícího sebemenší pochybnosti, je nutné, aby kupující prokázal, že využil všechny dostupné prostředky k tomu, aby se přesvědčil, že prodávající je vskutku oprávněn převést vlastnictví k předmětné věci, a že tedy byl v této souvislosti skutečně v dobré víře“ (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 3. 2013, sp. zn. 28 Cdo 3899/2012). Z výše uvedeného je zřejmé, že pro usuzování na nedostatek dobré víry na straně nabyvatele postačí i jen jeho lehká nedbalost (nelze totiž zapomínat na to, že § 1109 NOZ je výjimkou z pravidla a tu je - jakou každou výjimku - třeba interpretovat restriktivně /zásada exceptiones sunt striktissime interpretandae, popř. singularia non sunt extendenda/). Dobrou víru přitom prokazuje ten, kdo se jí dovolává, přičemž současně platí, že dobrá víra, jakožto přesvědčení, nemůže být sama o sobě předmětem dokazování. Tím mohou být jen skutečnosti vnějšího světa, jejichž prostřednictvím se vnitřní přesvědčení projevuje navenek. Žalobce b) rozhodně neprokázal, že využil všechny dostupné prostředky k tomu, aby se přesvědčil, že žalobce a) je vskutku oprávněn převést vlastnictví k předmětnému automobilu. Vždyť při uzavírání kupní smlouvy žalobce b) ani po žalobci a) nepožadoval originál technického průkazu, který vždy při prodeji automobilu prodávající kupujícímu předává, jelikož bez něho nelze provést zápis změn v registru vozidel (žalobce b/ se měl nepochybně zabývat tím, z jakých důvodů žalobce a/ technický průkaz nemá). Žalobce b) se ostatně jako skutečný vlastník předmětného vozidla nikdy nechoval, neboť neuzavřel smlouvu o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla (srov. § 3 odst. 2 zák. č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů) a ani nepožádal o provedení zápisu změn v registru vozidel.

Správná není též teze žalobců, že i kdyby žalobce b) vlastnické právo k předmětnému vozidlu nenabyl, byla by jeho vlastníkem MONETA Auto, s.r.o., a předmětné vozidlo by opět nebylo možno sepsat. Jak již správně uvedl žalovaný, podle § 177 daňového řádu se v daňové exekuci, nestanoví-li daňový řád jinak, postupuje podle zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o.s.ř.“ či „občanský soudní řád“). Občanský soudní řád sice vychází (stejně jako daňový řád v § 203 a § 218) ze zásady, že výkonem rozhodnutí lze postihnout pouze movité a nemovité věci, které jsou ve vlastnictví povinného, současně však § 326 odst. 3 o. s. ř., podle kterého se v daňové exekuci postupuje (s čímž počítá i důvodová zpráva k daňovému řádu), ukládá osobě oprávněné ze zajišťovacího převodu práva, která má movitou věc u sebe, aby ji na výzvu vydala soudu k jejímu sepsání, a § 328b odst. 4 písm. g), § 331a odst. 1 a § 332 odst. 2 o.s.ř. předpokládá, že v rámci rozvrhu výtěžku zpeněžení movitých věcí budou uspokojovány i pohledávky zajištěné zajišťovacím převodem práva k věci zpeněžené při výkonu rozhodnutí. Paragraf 197 odst. 2 daňového řádu pak výslovně stanoví, že každý, kdo má proti dlužníkovi pohledávku zajištěnou mj. zajišťovacím převodem práva

váznoucím na předmětu dražby, než pro kterou je daňová exekuce vedena, ji může přihlásit správci daně k uspokojení z rozvrhu výtěžku dražby a prokázat ji příslušnými listinami nejpozději do zahájení dražby. V § 232 odst. 1 pak daňový řád dále stanoví, že v případě, že podal přihlášku mj. oprávněný, jehož pohledávka je zajištěna zajišťovacím převodem práva váznoucím na předmětu dražby, a jeho přihláška nebyla odmítnuta, rozhodne na základě návrhu správce daně, který daňovou exekuci provedl, o rozvrhu výtěžku dražby soud.

Jak již bylo uvedeno výše, smlouvu o zajišťovacím převodu práva uzavírají strany s úmyslem, aby nešlo o převod trvalý, nýbrž jen o převod za účelem zajištění pohledávky věřitele. Zajišťovacím převodem vlastnického práva dochází k podmíněné změně v osobě vlastníka, kterou je až do případného splnění či zmaření (odpadnutí) podmínky, třeba pokládat za dočasnou. Účelem zajišťovacího převodu vlastnického práva tedy není prvotně změna vlastníka, ale zajištění pohledávky a její snazší uspokojení oproti jiným způsobům zajištění. Do doby splnění zajištěného závazku tedy zajišťovací převod práva slouží jako zajištění pohledávky za dlužníkem (původním vlastníkem). Ke vzniku nepodmíněného vlastnického práva k věci dojde tehdy, není-li zajištěný dluh splněn. V tomto okamžiku již věc, resp. vlastnické právo k ní, přestává sloužit jako zajištění pohledávky a plní nadále funkci uhrazovací. S uvedeným zajišťovacím účelem zajišťovacího převodu vlastnického práva pak není v rozporu, je-li dotčená věc exekučně zpeněžena při současném přiznání práva zajištěnému věřiteli na uspokojení zajištěné pohledávky z výtěžku zpeněžení. Dokud je tedy převod vlastnického práva k věci možno pokládat za podmíněný, dočasný (tj. trvá jeho zajišťovací charakter), je možné, aby věc dotčená zajišťovacím převodem práva byla postižena jak soudním výkonem rozhodnutí vedeným k vymožení dluhu původního vlastníka věci, tak daňovou exekucí. Dočasný a podmíněný vlastník má právo na uspokojení své pohledávky zajištěné zajišťovacím převodem práva k věci podle jejího pořadí určeného dnem vzniku zajištění (viz § 331a odst. 1 a § 332 odst. 2 o. s. ř., resp. § 197 odst. 2, § 211 odst. 5 a § 228 a násl. daňového řádu). Zpeněžení movité věci, která je předmětem zajišťovacího převodu práva sloužícího k zajištění dlužníkovu dluhu - jiného, než pro který je daňová exekuce vedena - a je tedy v podmíněném, resp. dočasném vlastnictví osoby odlišné od dlužníka, daňovou exekucí je v souladu daňovým řádem i občanským soudním řádem.

Pokud žalobci v této souvislosti též namítali, že „nedošlo k výzvě“ ve smyslu § 326 odst. 3 o. s. ř., pak přehlédli, že tato výzva se vydává pouze v případě, že věc není možno na místě soupisu sepsat, neboť ji má u sebe třetí osoba, které byla věc povinným převedena k zajištění práva, popř. jiná osoba, která své užívací právo k věci od této osoby odvozuje. V daném případě však předmětné vozidlo bylo na místě soupisu sepsáno, nebylo třeba žádné třetí osobě zasílat výzvu k vydání věci za účelem jejího sepsání. Absence výše zmíněné výzvy by navíc zjevně neměla vliv na zákonnost rozhodnutí o návrhu žalobce b) na vyloučení věci z exekuce.

Nelze souhlasit ani tvrzením žalobců, že se správce daně snažil žalobce a) daňovou exekucí poškodit, neboť „předpokládaný výtěžek (z prodeje předmětného automobilu – pozn. soudu) činil 400.000 Kč, zatímco nesplacená část úvěru cca 674.000 Kč“. Předně je třeba

připomenout, že daňový exekutor sepíše především věci, které dlužník může nejspíše postrádat a které se nejsnáze prodají (§ 206 odst. 1 daňového řádu). Mezi takové věci nepochybně patří i tzv. Sports Activity Coupé BMW X6. Navíc žalobci v žalobě neuvádějí, jaké jiné věci, které se snadno prodají, měl daňový exekutor místo zmíněného automobilu sepsat. Taktéž okolnost, že má daňový dlužník více věřitelů, nelze klást k tíži žalovanému, neboť je výlučně věcí dlužníka, zda své dluhy jednotlivým věřitelům splácí či nikoli. Po prodeji předmětného vozidla budou věřitelé uspokojeni z rozvrhu výtěžku dražby. Jestliže výtěžek prodeje sepsaných věcí nebude stačit k úhradě vymáhaných nedoplatků (§ 206 odst. 6 daňového řádu), daňový exekutor soupis doplní o další věci. Postup správních orgánů tedy nelze hodnotit jako nestandardní či dokonce nezákonný.

Lze tedy uzavřít, že ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

Žalobci nebyli v řízení úspěšní, nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 29. listopadu 2017

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: